

В найчеснородніший з вогнів  
Живі я кидаю долоні  
І мертві голови богів  
І дніщо знидили в полоні  
Ти вогню так мені велів

Зірки рвонули в буйну ристь  
Майбутності несучи тавра  
По табунах що розбрелись  
Заржали огирі кентаври  
Залементіла всяка рість

Нема голів нема вже й глав  
Де дівся Бог моєї юні  
Любов зненацька стала зла  
Гори кипи в племіннім шумі  
Душе роздягшись догола

Серця звисають із гілок  
Вогні завітти по отаві  
Головосіку чути зойк  
І зорі падають криваві  
Усе ж то голови жінок

Тебе тримає як вельон  
Пришпилена до міста річка  
Та й камінь зрушить Амфійон  
Ти чуєш знову перекличка  
Пий чари ті за тоном тон